

Syndroom van J. Sharpe

door Chrissy

Oorspronkelijke titel:

Syndroom

Auteur:

J. Sharpe
(pseudoniem van
Joris van Leeuwen)

Uitgever:

Zilverspoor

Jaar van uitgifte:

2017

Aantal pagina's:

288

ISBN:

9789463081016 pb

9789463081030 hc

Link/urls:

[uitgeverij](#)

[boektrailer](#)

[Lees het eerste](#)

[hoofdstuk](#)

Syndroom: combinatie van samenhangende verschijnselen waarvan de oorzaak (nog) niet bekend is.

Laten we beginnen met de opvallende rode letters op de kaft van *Syndroom*, het nieuwste boek van J. Sharpe. Daar staat: 'een geweldige mindfuck'. Meestal is dat een leuk trucje van de uitgever, maar in dit geval is er echt he-le-maal niets van gelogen! Dit boek *IS* een mindfuck, en hoort zeker thuis op niveau geweldig! Het gegeven dat een meisje uit een pashokje verdwijnt en daarna niemand meer weet wie ze is, sprak me enorm aan, want ik ben verknocht aan raadselverhalen waarin dingen gebeuren die *eigenlijk* niet kunnen. Boeken met een bovennatuurlijk tintje dus. Heerlijk! Eerdere boeken van Joris waarvan ik veel leesplezier had zijn *Eden*, de beide *Territoria*-boeken en de boeken met zijn korte verhalen. En nu dus *Syndroom*, dat helemaal valt in het suspense-genre. Stikbenieuwd dus.

We gaan er gelijk vol in, want de actie begint eigenlijk al op de eerste pagina, waar Joris met de hand heeft geschreven dat hij hoopt dat Jon me met rust laat en me veel plezier wenst. Dat maakt nog benieuwder natuurlijk! Na een korte situatieschets waarvandaan we gaan terugblikken, begint al na 4 pagina's de vervolgactie: broer Peter en zusje Aisha merken dat ze achtervolgd worden. Al heel snel beginnen de gebeurtenissen die eigenlijk niet kunnen... Het boek werkt als een zuignap: het zuigt je naar binnen en je moet gewoon doorlezen... Peter (21) heeft het huishouden op zich genomen omdat, nadat zijn moeder in coma is geraakt, zijn vader probeert zich in coma te zuipen en er toch iemand voor zijn zusje Aisha van 11 jaar moet zorgen. Behoorlijk dramatisch dus, maar hij gaat samen met haar naar het winkelcentrum waar hij geduldig op haar wacht terwijl ze kleding past. Maar het duurt wel erg lang en ze blijkt verdwenen te zijn. De verkoopster zegt dat er niemand bij hem was, hij vindt geen foto's van haar op zijn telefoon en zelfs zijn vader zegt dat hij geen zusje heeft. Ok, prima. Maar dan wordt Peter wakker in zijn lichaam van zijn jongere ik en blijkt zijn zus ouder te zijn dan hij.

Daar viel mijn mond zo ongeveer open (van verbazing en verrukking) en die is niet meer gesloten tot op de laatste pagina's. Ik ga verder niets verklappen, behalve dan dat ze achterna gezeten worden door Jon, met de witte dreadlocks. Die kerel duikt echt overal op. Het is echt heel bijzonder hoe dit boek in elkaar zit. Alles sluit aan op elkaar. Het klopt gewoon en zet je wereld op zijn kop. Zoals ook op de achterflap van het boek al vermeld staat als onze eigen recensie: 'Hoe verzint 'ie het!'

Het is niet moeilijk te volgen, maar leest juist als een trein. Terwijl mysterieuze gebeurtenissen zich snel opvolgen struikelen je ogen over de letters om er maar zo snel mogelijk achter te komen hoe het in elkaar steekt. Het verhaal neemt steeds weer een onverwachte maar steeds geloofwaardige wending: terwijl jij nog rechtdoor rent, gaat het boek linksaf en word je op een verkeerd been gezet. Alle karakters zijn mooi uitgewerkt; precies genoeg en meer hoeft je niet van hen te weten. Soms wordt vanuit een andere persoon dan Peter geschreven, maar ook dat is prima te volgen en de geloofwaardige verhaallijnen van vriendin Hannah en de moeder van Peter en Aisha hebben een belangrijke aanvullende rol en sluiten goed aan. Het maakte me hardop aan het lachen (midden in een koffietentje) hoe Hannah een auto weet te jatten van een vriend stelletje. De fantasie, stijl en vlotheid (met soms ook een heerlijk sadistisch trekje) waarin verteld wordt, doen me zeker denken aan onze grote favoriet King. Ik las ook wat subtiele hints, naar bijv. het huis van King met torentjes aan de zijkant en een hek erom en zo nog wat meer naar andere bekende Nederlandse schrijvers. Terwijl je hoofdstuk na hoofdstuk doorvliegt, komt steeds het woord mindfuck terug. Want dat is het gewoon! Er is niets aan gelogen! En natuurlijk, zo hoort het ook, net als je denkt dat je het snapt, schrijft hij nog een epiloog die het hele boek weer op zijn kop zet. Dit boek ga ik zeker nog een keer lezen: ik voel me echt mindfucked! Ik geef 'm niet vaak, maar hij is verdiend: 10!

